

veie i denne Sag, idetmindste lidt større Klarhed, end for Diebliffet er tilstede, og jeg skulde tillade mig at opfordre den ærede Justitsminister til at gjøre Sit til, at der bliver, saavidt som muligt, Klarhed i en Sag, der i en ganske anden Grad, end maaskee den ærede Justitsminister antager, har bemægtiget sig den almindelige Opmærksomhed, og det paa en Maade, som hverken Lovgivningen eller Administrationen kan være tjent med, skal vedvare. Idet jeg tillader mig at opfordre den ærede Justitsminister til at gjøre, hvad han kan, for at skaffe fuldstændig Klarhed i Sagen, skal jeg slutte med at erklære, at det er denne Klarhed, jeg for mit Vedkommende savner, hvorfor jeg ikke nu kan stemme for den første Deel af den foreslaaede Dagsorden, hvorimod jeg naturligtvis stemmer for den anden.

Nyholm: Hvad selve Dagsordenen angaaer, kan jeg ligeledes henholde mig til, hvad der er udtalt af det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning). Maaskee maa det være mig tilladt at vende tilbage til et noget tidligere Punkt af Forhandlingerne

Formanden: Jeg maa dog, da det ærede Medlem særligt fremhævede, at han vilde vende tilbage til den tidligere Forhandling, bemærke, at dette ikke kan tilstedes, da der nu kun kan forhandles om Dagsordenen.

Nyholm: Jeg frasalder da Ordet.

S. A. Hansen: Jeg maa dog sige til de to ærede Medlemmer, som først havde Ordet angaaende Dagsordenen, at jeg med Forsæt, inden jeg indleverede Dagsordenen, som jeg tidligere havde nedskrevet, har forandret Udtrykkene i det første Punktum, saaledes at jeg virkelig troede, at de ærede Medlemmer kunde stemme for det. Jeg har nemlig forandret Begyndelsen: „Folkethinget udtaler sin alvorlige Misbilligelse“ til „Folkethinget udtaler sin dybe Beklagelse“. Det forekommer mig, at enten man antager, at denne Mand virkelig er undergaaet en saa barbarisk Behandling som den, jeg har erklæret, han er

undergaaet, eller ikke, kunne Medlemmerne dog være enige om at udtale, at de beklagede den Behandling, han havde været Gjenstand for, og jeg troede, at enhver Betænkelighed skulde være fjernet ved den, af mig foretagne Forandring. Jeg anbefaler derfor det første Led af den motiverede Dagsorden ligesaa godt som det sidste til de ærede Medlemmer. Med Hensyn til det sidste skal jeg bemærke, forsaavidt Noget skulde mene, at den ærede Justitsminister ikke kunde gjøre Noget i denne Retning, at to eller tre af de ærede Talere, der have haft Ordet idag, have oplyst Afkilligt, som de meente, at den ærede Minister kunde gjøre, og den ærede Minister vilde vistnok endnu kunne finde Afkilligt at gjøre, naar han nærmere overveiede det, foruden hvad disse ærede Medlemmer have antydet.

Tscherning: Naar en Forsamling som denne yttres sin Beklagelse over en Gjenstand som den, her foreligger, er det blot en mildt Maade, hvorpaa man misbilliger det Skete; thi ville vi ikke misbillige det, maae vi ikke paa en saa formel Maade beklage det. Enhver for sig beklager vistnok enhver Tidende, ogsaa denne, i meget høi Grad; men Set er, at Hver for sig beklager ham, og et Andet er det, at Folkethinget giver sig til at beklage, uden at mene, at det misbilliger.

Abler: Hvad jeg vilde sige, falder ganske vist saa temmelig sammen med, hvad det ærede Medlem, der nu havde Ordet, sagde, men jeg vil dog endnu med et Par Ord udtale mig i samme Retning som han. Hvis Folkethinget havde den Overbeviisning, at det var sandt, eller at det Fremstillede kunde være objectivt sandt, saa vilde Beklagelse være et i høi Grad forkeert Udtryk; det vilde være altfor mildt, og Misbilligelse vilde maaskee endnu være for mildt. Da maatte Folkethinget udtale sig meget strengt. Men det er ganske vist, at der ogsaa i en Beklagelse vil lægges den Betydning, at man troer paa Factum, og Folkethinget vil derfor handle meget forkeert, om det i en saa alvorlig Sag kun udtaler sin Beklagelse, hvori indirecte ligger, at det troer paa Sandheden. Da det netop ikke er Meningen,